

8. ΚΡΟΥΣΕΙΣ.

α. Πολλάκις ὅταν ἐπεδιδόμεθα εἰς στροφὴν τραπεζῶν, συνέβη ν' ἀκούωμεν ἐπ' αὐτῶν ἢ ὑπ' αὐτάς ἢ καὶ εἰς τοὺς τοίχους κτύπους ὡς δακτύλου, ἢ καὶ ἐνίοτε ὡς γρόνθου κρούοντος, ἀλλὰ πολλὴν δὲν ἔδομεν εἰς αὐτοὺς προσοχὴν, ἀντιπερισπώμενοι ὑπὸ τῶν ἄλλων φαινομένων, τῶν δὲ κρούσεων τὴν ἀφορμὴν δισταγμῶν μὴ θεωροῦντες ἀπηλλαγμένην.

β. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ καὶ περὶ τοῦ φαινομένου, οὗ ἐγενόμην μάρτυς εἰς τὴν μικρὰν συναναστροφὴν εἰς τὴν παρῆν ὁ κ. Home. Ζητήσας καὶ λαβὼν παρὰ τῆς οἰκοδεσποίνης φύλλον χάρτου ἐπιστολῶν, ἔλαβε τὰς δύο γωνίας αὐτοῦ μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ ἐκαστέρας τῶν χειρῶν του, ἐν ᾧ ἀνοικτοὺς καὶ καταφανεῖς εἶχε τοὺς ἄλλους δακτύλους, καὶ μοὶ εἶπε νὰ κρατήσω τὰς δύο ἄλλας γωνίας κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Μετ' ὀλίγον δέ, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οὕτω μεταξὺ ἡμῶν τεταμένου χάρτου ἠκούσαμεν ἑλαφρὰς τινὰς κρούσεις, βαθμυδὸν γενομένης ἰσχυροτέρας, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐκανονίζετο κατὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν. Ὁ τρόπος δὲ καθ' ὃν τὸ πείραμα ἐγένετο ἦν ἀπάτης ἢ παρεννοήσεως ἀνεπίδεκτος.

γ. Ἐνταῦθα δὲν δισταζῶ νὰ προσθέσω καὶ τὰ πειράματα, ὧν ἐμνημόνευσεν ἡδὴ ἡ Κλειώ, διότι, ἂφ' οὗ ὁ κ. Σκυλίσσης Ἰσιδωρίδης βεβαιῶσθι τὰ εἶδεν, ἐστὶ δι' ἐμὲ τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἤμην ἐγὼ αὐτόπτης αὐτῶν μάρτυς.

(ἔπεται συνέχεια).

* * *
Ἦτανε μνήμη παλαιά, γλυκεῖα κι' ἀστοχισμένη,
Ποῦ ἔμπρὸς μου τόρα μ' ὅλη της τῆ δύναμι προβαίνει.

Σολωμός.

Πὸ τὰ τωρινά μου ὅταν ξεφύγω,
Γιὰ νὰ γυρίσω 'ς τὸν παλῆο καιρὸ,
Τὰ πλούτη μου ἀλλαγμένα τὰ ξανοίγω
Ἀλλὰ πολὺ, ἀλλοίμονο! ἄλλα 'λίγο,
Ἀπ' τοῦ καιροῦ τὸ χέρι τὸ σκληρό.

Τὰ πλούτη μου εἰν' ἀγάπαις . . .
μαραμμένα

Λουλούδια, σκουριασμένοι θησαυροί,
Κίτριν' ἀγαλματάκια συντριμμένα,
Καὶ πεταλούδαις μὲ φτερά κοιμένα.
Μιὰ ζωγραφιὰ μονάχα εἶνε γερή.

Ἐχει κορνίζα ὀλόγυρα χρυσῇ της
Μιὰ μακρυὴ παιδιάτικη ἐποχὴ.
Μικρὴ 'ς τὰ χρόνια, 'ς τὴ θωριὰ μαγνήτης,
Μὲ τὸ κυπαρισσένιο τὸ κορμί της.
Ἰσκιώνει τὴν ἀθώα μου ψυχὴ.

Μικρούλα, μὲ καμώματα μεγάλα,
Μικρὸς κι' ἐγώ, μὲ ὥριμη καρδιά,
Νομίζω πῶς ἐμοιάζαμε μιὰ στάλα.
Δὲν ἦτανε 'ρὰν τὰ κορίτσια τ' ἄλλα,
Δὲν ἦμουνα 'ρὰν τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ.

Ἀχ! ἀπὸ τότε ἡ καρδιά της ταῖρι
Θὰ ἦταν τῆς 'δικῆς μου κι' ἀδερφή . . .
Ἀλλὰ καθὼς τῆς ἀπλῶνα τὸ χέρι,
Μ' ἐμάκρυνεν ἐξαφνικὸ ἀγέρι,
Μιὰ δύναμις σκληρὴ, ἀλλὰ σοφὴ.

Μιὰ δύναμις ποῦ εἶνε νὰ χορτάσω
Μακρυὰ της πρῶτα τὴν πικρὴ ζωὴ,
Νὰ ὀνειρευθῶ, νὰ κλάψω, νὰ ξεχάσω,
Νὰ λυώσω 'ς φωταίε, νὰ ξεπαχιάσω
Ἵτης ψεύτικης ἀγάπης τὴν πνοή,

Καὶ τότε ἀποσταμένο νὰ μ' ἀφίσῃ
Ἵτὴν ἀγκαλιὰ της τὴν παντοτεινὴ,
Ἐνας τὸν ἄλλον ἴσια ν' ἀγαπήσῃ,
Προσκέφαλο νὰ γίνω ν' ἀκουμπίσῃ,
Λιμάνι γιὰ ν' ἀράξω νὰ γενῇ.

Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα ἐκεῖ 'ς τὸ περιγιάλι,
Ἐνα γλυκὸ τ' Ἀπρίλι δειλινό,
Καθὼς τὴν εἶδ' ἀγνάντιά μου καὶ πάλι,
Γυνάικα, μὲ τὰ πρῶτα ὅμως ἀάλλη,
Κάτου ἀπ' τὸν πῖο γαλαζῖον οὐρανό,

Μιὰ μόνη της ματιὰ καὶ μιὰ ματιὰ μου
Ἵσταθῆκαν ἀρκεταὶς νὰ θυμηθῇ,
Νὰ καταλάβῃ τέλος ἡ καρδιά μου
Πῶς ἐγεννήθη κι' ἔπεσ' ἐδῶ χάμου
Μόνο γι' αὐτὴ νὰ ζῇ καὶ νὰ χαθῇ!

Ἀπρίλιος 188 . . .

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

— 848 —

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(Λογίημα. — Συνέχεια.)

Ἦνώρθωσε βιαίως τὴν ἄχρι τοῦδε κεκλιμένην καταβόστρυγον κεφαλὴν της, οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της ἐξέπεμπον σπινθηρὰς φλογεροῦ πυρὸς καὶ ἐκ τῶν ὀργίλων συσπωμένων χειλέων της ἐξῆλθον λόγοι εἰς ξένην γλῶσσαν.

— Ἀ! τὸ κορίτσι ὁμιλεῖ ξένην γλῶσσαν! ἀνεφώνησεν ὁ κατώτερος ὑπάλληλος, καὶ ἤτένισε βλακωδῶς τὸν προεστάνεμόν του, ὅστις προσεπάθει νὰ δειχθῇ ὅτι ὅλα τὰ ἐνύει.

Ἡ κυρὰ Φωτεινὴ ἔλαβε τὸ ἐξηρεθισμένον κοράσιον εἰς τοὺς βραχίονάς της.

— Μάλιστα, εἶπεν, ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί 'μιλοῦσαν ἄλλη γλῶσσα μαζῇ τους.

— Αὐτὴ ἡ ἀνότης καὶ ἀχρεία εἶπε λίαν ἀναγνώστους λέξεις εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀδιγάνων, ὑπέλαβεν ὁ ὑπάλληλος καίτοι οὐδὲν εἶχεν ἐννοήσει, οὐδὲ μαντεύσει εἰς ὁποῖαν γλῶσσαν αὐταὶ ἀνήκον, ἔπειτα δ' ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν συνοδὸν του προσέειπε τὰ ἑξῆς:

— Γράψε μίαν σημείωσιν, ὅτι ἡ ἀποθανοῦσα, ἀνώνυμος Ἀδιγανίς, δὴ κηδευθῇ δι' ἐξόδων τῆς ἀστυνομίας.

Εἶνε φοβερόν, ὅταν ἡ ἀστυνομία ἀναλαμβάνῃ νὰ κηδεύσῃ τινὰ ἰδίαις δαπάναις. Τὸ ἐκ λεπτῶν σανίδων φέρετρον ἦτο τόσῳ στενόν, ὥστε μόνις ἐχώρει τὸ μικρὸν σῶμα τῆς νεαρᾶς γυναικός. Οἱ φορεῖς, λαμβάνοντες εὐτελεστάτην ἀμοιβήν, οὐδὲν ἐσκέπτοντο ἢ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἔργον των μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ταχύτητος. Ἦσαν πλήρεις ἀνυπομονήσεως. Μετ' ἐκτάκτου σπουδῆς ἐκάρφωσαν τὸ ταχέως κλεισθὲν φέρετρον καὶ ἔφερον αὐτὸ εἰς τὴν θμαξάν, ἥτις ἀπῆλθε τόσον ὀρμητικῶς, ὥστε ἡ κυρὰ Φωτεινὴ, φέρουσα εἰς τοὺς βραχίονας τὴν Ἰωσηφίναν, μόνις ἠδύνατο νὰ τρέχῃ κατόπιν της.

Μετὰ μητρικῆς πράγματι τρυφερότητος εἶχε φροντίσει ἡ γραῖα διὰ τὴν κηδευομένην ἀγνωστον. Μετὰ τοῦ ἐξ ἀρωμάτων εὐωδιάζοντος σαβάνου, ὅπερ ἡ πρεσβυτίς εἶχεν ὀρισμένον διὰ τὸ ἴδιόν της λείψανον, ἐκάλυψε τὴν νεκράν, τὰς μικρὰς οἰκονομίας της ἐδαπάνησεν εἰς ἀγορὰν λευκοῦ χιτῶνος, δι' οὗ ἐστόλισεν αὐτήν. Τὸ κοράσιον ἐπίσης ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐνδυθῇ πένδυμα ἐνδύματα, ταῦτα δὲ κατεσκεύασεν ἡ κυρὰ Φωτεινὴ ἐκ τοῦ μελανοῦ ἐπανωφορίου της, ὅπερ ἐνεδύετο ὁσάκις ἐπεσκέπτετο τὴν ἐκκλησίαν. Ἐπίσης παρὰ τινι παλαιοπωλῇ εὐρέθησαν χονδρὰ ὑπόδηματά διὰ τὴν Ἰωσηφίναν, τῆς ὁποίας οἱ πόδες βέβαια σὺν τῷ χρόνῳ ἤθελον ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸ εὖρος των. Οἱ πόροι δὲν ἐξήρκεσαν εἰς προμήθειαν πενδύμου ἐνδύματος δι' αὐτήν, ἀλλ' ἂν καὶ τὰ ἐνδύματά της δὲν ἐδείκνυνον πένθος, ἐν τούτοις ὑπ' αὐτὰ ἐφάνετο ἡ μεγίστη θλίψις — καὶ τοῦτο βέβαια ἦτο τὸ πᾶν.

Ὅτε ἡ γραῖα μετὰ τοῦ κορασίου ἔφθασεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῶν πτωχῶν, τὸ φέρετρον εἶχεν ἤδη κατατεθῆ εἰς τὸν τάφον, φαιδρὸς δὲ τις καὶ νεαρὸς νεκροθάπτης, ὁρῶν τὰ χεῖλη τοῦ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ συρίξῃ ἄσμά τι, ἤτοιμάζετο νὰ λάβῃ τὸ πτύον, ὅπως κλείσῃ τὸν τάφον.

— Ὅχι ἀκόμη, εἶπε κωλύουσα αὐτὸν ἡ γραῖα, πρῶτα θὰ προσευχηθῶμε.

Ἀφῆκε τὴν μικρὰν κόρην ἐκ τῶν βραχιόνων της καὶ εἶπε.

— Εἰπέ τὸ πάτερ ἡμῶν, Ἰωσηφίνα!

Αὕτη ἔθηκε πλησίον της τὸ λευκοῖον, ὅπερ, ὅτε ἦνθει ἐν τῷ πενιχρῷ δωματίῳ της, προὔξενει τόσῃν χαρὰν εἰς τὴν μητέρα της, καὶ τὸ ὅποιον παρέλαβε μετ' ἑαυτῆς ἐνταῦθα διὰ τὴν ἀποθανοῦσαν. Σπαραξικάρδιον ὁδύνην ἐξέφραζε τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς κόρης, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ προσέβλεπον τὸ φέρετρον μετὰ τὸσον συγκινητικῆς μεταγχαλίας, γονυπετῆς δὲ εἶπε μηχανικῶς τὴν Κυριακὴν προσευχὴν.

— Ἀμήν! εἶπεν ἡ γραῖα καὶ ἔρριψε, μόλις καὶ μετὰ βίας δυναμένη νὰ κύψῃ, διὰ τῆς χειρὸς ὀλίγον χῶμα ἐπὶ τοῦ φερέτρου.

— Κάμε καὶ σὺ ἔσση, Ἰωσηφίνα, διὰ νὰ ἔχῃ ἡ μητέρα σου τὸ χῶμα ἐλαφρόν.

Ἡ Ἰωσηφίνα ὑπήκουσεν, ἔλαβε χῶμα ὅσον ἡδύνατο νὰ περιλάβωσιν αἱ μικραὶ τῆς χεῖρες, καὶ ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὸ μνημα.

Ὁ νεκροθάπτης ἐλησμόνησε τὸ ἄσμά του, σοβαρῶς δὲ ἤρχισε τὸ ἔργον του. Ἡ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ τάφου γονυπετοῦσα κόρη ἔδλιβε τρυφερῶς τὸ λευκοῖον ὡς πρῶτα προσφιλὲς εἰς τὴν μητέρα της. Ἀλγεινотάτη δὲ ταρχὴ κατέλαβε τὸ ἔρασμα καὶ ὠρὸν πρόσωπόν της, ὅτε εἶδε τὸ φέρετρον βαθμυδὸν ἐξαφανιζόμενον ὑπὸ τὸ χῶμα.

Ἄμα κλεισθῆ ὅλος τοῦ δόλου ὁ τάφος θὰ φυτεύσω εἰς τὸ μέσον τὸ λευκοῖον, εἶπε μελιχρῶς πρὸς τὸ παιδίον ὁ νεκροθάπτης, στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν κυρὰ Φωτεινὴν, ἥτις μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας ἵστατο πλησίον τῆς Ἰωσηφίνας, προσέθηκε

— Ἡ μικρὰ ἔχει τόσο σιωπηλὴ λύπη καὶ κανένα δάκρυο.

— Κλαίει ἡ καρδιά του, ἐφιθύριεν ἡ γραῖα δίδουσα εἰς τὸν νεκροθάπτην τὸ λευκοῖον καὶ ἀνεγείρουσα τὴν Ἰωσηφίναν.

— Πᾶμε τώρα ἔς τὸ σπήτι, παιδί μου.

Οἱ φορεῖς εἶχον ἀναβῆ εἰς τὴν ἀμαξάν, εἷς δ' ἐξ αὐτῶν προσεκάλεσε τὴν γραῖαν, ἵνα καὶ αὕτη ἀνέλθῃ εἰς τὸ φορεῖον. Ἡ κυρὰ Φωτεινὴ ἐσκόπεσε τὴν Ἰωσηφίναν ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς ἀκινήτου κόρης.

Ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ νεκροθάπτου ἔνευσεν μακροδὲν οἱ βαρεῖς κόρυμβοι τῶν ἀνθέων τοῦ λευκοῖου, ὥσαντι ἀπέστελλον εὐώδεις ἀσπασμούς πρὸς τὸ παιδίον, ἀπὸ τῆς ὀψεως τοῦ ὁποῦ μετ' ὀλίγον ἐξαφανισθῇ ὁ τόπος, ἔνθα ἔκειτο ἡ προσφιλιὰ τοῦ μήτηρ.

Ἡ πορεία ἐξηκολοῦντο ὑπὸ μεταγχαλικᾶς πεύκας διὰ τινος θλιβεράν ἐντύπωσιν προξενούσης πεδιάδος, διότι τὸ νεκροταφεῖον τῶν πτωχῶν ἔκειτο μακρὰν τῆς πόλεως ἐν ἐρήμῳ τόπῳ. Ἀφ' οὗ ὅμως ἡ ἀμαξα διήλθε ῥυάκᾳ τινα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρὰ τὴν πόλιν ὠραῖον δάσος. Ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων ἀντήχουν τὰ ἐλαρὶα ἄσματα τῶν πτηνῶν· τὰ μικρὰ δεινδρύλλια καὶ ἀνθη, ἅτινα ἦσαν διεσπαρμένα ἐπὶ ὠραίων ἀνθήρων ἐνεποιοῦν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῆς ποικιλίας τῶν εὐάρεστον ἐντύπων, μέγαρα δὲ ἀνυσοῦντο ἀνωτέρω μετὰ ἔξωστων, ἐφ' ὧν ἐξετεινόντο ποικιλόχροισι σκηναί.

Ἰπὸ τὸν μαρμαρίνον πυλῶνα τῆς μεγαλοπρεπεστάτης ἐπαύλειος ἐκάθητο, πλουσίως ἐνδεδυμένη, νεαρὰ γυνή, κρατοῦσα ἐν ἀγκάλαις κοράσιον μικρόν καὶ λαμπρῶς ἐστολισμένον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰωσηφίνας προσηλώθησαν ῥεμβωδῶς ἐπ' ἀμφοτέρων, βλέπουσα αὐτὰς ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε πρὸ αὐτῆς τὸ φάσμα τῆς μητρὸς καὶ ἑαυτῆς ἐκ προτέρων χρόνων. Ἡ ἀμαξα ἐσταμάτησε, στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα διήρχετο, νεαρὸς δὲ τις ἀξιωματικὸς ἐχαίρεισε τρυφερῶς τὴν μειδιδῶσαν ἐκείνην κυρίαν, ἥτις παρουσίαν αὐτῶν τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν βραχιόνων της. Ἡ Ἰωσηφίνα ἐξέβαλεν ἰσχυρὰν κραυγὴν· Αἶφνης καὶ μετ' ὀλῆς τῆς διαφυγῆς ἐγεννήθη ἐν τῇ ψυχῇ τῆς μικρᾶς κόρης ἀνάμνησίς τις. Ἡ μήτηρ της πρὸ πολλοῦ καιροῦ εἶχεν, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἡ κυρία αὕτη, κρατᾶσαι αὐτὴν εἰς τοὺς βραχιόνάς της καὶ παρουσιάσει εἰς τὸν „πατέρα ἀπὸ τὸ σύνταγμα“, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν μορφὴν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν ἦτον ὁμοιος πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν ἐκεῖνον.

— Τί ἔχεις, Ἰωσηφίνα; ἠρώτησεν ἐκπληκτὸς ἡ κυρὰ Φωτεινὴ, λαβοῦσα τὸ κατ' ἄπαν τὸ σῶμα τρέμον κοράσιον εἰς τοὺς βραχιόνάς της.

— Ἰδὲ — τὴν κυρίαν, ἐτραύλισεν, ὁμοιάζει τὴν μητέρα μου καὶ . .

— Τί ἀνοησία, εἶπεν ἡ πλύντρια, πῶς ἔμπορεῖς νὰ παραβάλης τὴν ἀρχόντισσαν ἐκείνην μὲ τὴν μητέρα σου; Τί ἔπαθες, κορίτσι μου;

Ἄμα ὡς ἔφθασεν ἡ ἀμαξα εἰς τὴν πόλιν, ἡ κυρὰ Φωτεινὴ κατήλθεν αὐτῆς καὶ διηυδύνθη περὶ οἶκαδε. Ἀπὸ τῆς χειρὸς ὠδήγει τὸ κοράσιον καὶ ἐπορεύετο ταχέως, ἵν' ἀπομακρυνθῇ τῆς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας τῆς πόλεως, ἔνθα ἡσθάνετο στενοχωρίαν. Μόνον ὅτε εἶδε τὴν κομφύτητα ἐλείπουσαν ἀπὸ τε τῶν ὁδῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐβράδυνε τὸ βῆμά της,

διότι τώρα ἐπανευρίσκετο εἰς τὴν συνοικίαν τῆς ἐνδείας, ἔνθα εἶχε μεγαλώσει.

Μετὰ δυσχερεσκειᾶς ἡσθάνθη ἡ Ἰωσηφίνα τὴν τραχεῖαν ἐντύπωσιν τοῦ μέρους τούτου, καὶ ὅτε ἀνῆλθε τὰς κλίμακας πρὸς τὸ οἰκημα τῆς πλυντρίας, ὅτε εἶδε τὸ σκυθρωπὸν τοῦτο μέρος μὲ φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς παρουσίας τὸσον ἀγαπητῆς μητρὸς, τότε συνηθάνθη ἡ τρέμουσα καρδιά της τὴν περὶ αὐτὴν ἀπέραντον ἐρημίαν.

Ἡ κυρὰ Φωτεινὴ ἔσυρεν αὐτὴν πλήρως ἀγαδότητος πλησίον της.

— Τώρα νὰ ἦσαι φρόνιμη, Ἰωσηφίνα, καὶ νὰ μὴ λυπηθῇς, ἔξυρεις; θὰ πιούμε μαζῇ καφέ, διότι εἴμεθα κουρασμέναις. Πάρε σήμερα, ἀν καὶ δὲν εἶνε Κυριακὴ, τὸ χρυσὸ ποτηράκι, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἔπινες μετὰ τὴν ὄρεξιν.

— Naί, ὅταν μοῦ τὸ γέμιζεν ἡ μητέρα μου.

— Τώρα ἀντίς ἐκείνη θὰ τὸ γεμίζω ἐγὼ, εἶπεν ἡ γραῖα, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἦμαι ἐγὼ ἡ καλὴ σου μητέρα.

— Δὲν θέλω ἐγὼ ἄλλῃ μητέρα! ἔκραξεν ὀργίλως τὸ κοράσιον.

Ἡ κυρὰ Φωτεινὴ ἔλαβε τὸ κυάδιον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐπλήρωσεν αὐτὸ μελανωποῦ ὕγρου συναναμίξασα καὶ ὀλίγον ἀραιὸν γάλα. Οὕτως ἐξωπλισμένη προὐχώρησε πρὸς τὸ κοράσιον. Ἀλλ' αὐτὸ ζοφερῶς παρακολοῦθησαν μέχρι τοῦδε τὰς κινήσεις τῆς γραίας ἀπαύθησεν αὐτήν, ἀποποιούμενον, διὰ τοῦ ἀγκῶνος.

— Ἐλα, πεισματάρικο! ἐφώνησεν ἡ πλύντρια μετὰ φόβου ἐναποθέτουσα κατὰ μέρος τὸ πολύτιμον σκεῦος, ἡ μητέρα σου δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ μὲ αὐτὸ σου τὸ πείσμα. Ἀλλ' ὄχι, εἶπε μετὰ πραεῖας φωνῆς, τώρα δὲν ξεύρεις τί κάμνεις ἀπὸ τὴν λύπην σου, αὕτη σὲ κάμνει ἄδικον πρὸς τὴν καλιτέραν σου φίλην. Μάθε τὸ λοιπὸν ἀπὸ αὐτῇ, Ἰωσηφίνα, πῶς πρέπει καὶς λύπη καὶ πόνο νὰ υποφέρουμε καὶ νὰ ξεχνούμε.

Ἡ γραῖα ἔλαβε περιπόδιον πεπαλαιωμένον καὶ ἤρχισε νὰ συρράπτῃ αὐτὸ καὶ νὰ διορθῇ.

— Ἐσση, κύρη μου, εἰς ὅλα τὰ πάθη μας, — ἡ λύπη, ἡ πείναν — ἡ φροντίδα, ἡ στέργειν — ἡ καλιτέρα παρηγορία εἶνε — ἡ ἐργασία. Ὅταν δουλεύης, γίνεσαι κυρία τοῦ ἑαυτοῦ σου! Αὐτὸ θὰ τὸ μάθης ἀργότερα, Ἰωσηφίνα, τώρα ὅμως κύτταζε καλὰ, πῶς ἐγὼ μ'βαλόνω τὴν κάλτσαν. Ἀπὸ πολλὴν καιρὸν ἐπρεπε τώρα νὰ γνωρίζης αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, διότι δὲν πρέπει νὰ περιμένῃς σ'τῇ ζωῇ σου ἀπὸ ἄλλον κανένα τίποτε παρὰ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν χειρῶν σου. Δοκίμασε λοιπὸν νὰ κάμῃς, ὅπως κάμνω ἐγὼ.

Ἡ κυρὰ Φωτεινὴ προσέφερεν ἡδέως μειδιδῶσα τὸ περιπόδιον εἰς τὴν Ἰωσηφίναν.

— Δὲν θέλω νὰ ῥάψω αὐτὴν τὴν παληόκαλτσα! ἐφώνησεν αὕτη: θέλω νὰ τραγουδῶ καὶ νὰ χορεύω πάλιν μὲ τὴν μητέρα μου, ἐγὼ νὰ παίζω φλάουτο, καὶ αὕτη ταμπούρι.

— Τί . . . ; Τραγούδια καὶ χοροὶ καὶ φλάουτα εἶνε ἡ δικὴ σου ἐργασία; ἐφώνησεν ὀργίλως ἡ πρεσβυτις. Αὐτὰ θὰ σὲ φέρουν σὲ δρόμο . . . ἀλλὰ τί ξεύρεις σὺ ἀπ' αὐτά! Ἀκόμα δὲν ξεύρεις τί θὰ εἴπῃς ἀτιμία, πρέπει νὰ μάθης νὰ ἐργάζεσαι! Πρέπει νὰ γίνῃς καλὴ κόρη καὶ ὄχι τραγοδίστρα, ὄχι χορεύτρα τοῦ δρόμου . . .

— Δὲν θέλω νὰ ἐργάζωμαι, ὄχι, ὄχι! εἶπε μετὰ φωνῆς πνιγομένης ἐξ ὀργῆς, καὶ ἀγρίως πηδῶσα ἀνῆλθε διὰ τῆς κλίμακος εἰς τὴν στέγην.

— Ὡ, βλέπω, κορίτσι μου, θὰ μοῦ κάμῃς πολὺ δύσκολη τὴν ἀνατροφή σου, ἀλλὰ δὲν θὰ λυπηθῶ κόπους μόνον καὶ μόνον διὰ τῶν καλῶν σκοπῶν, εἶπεν ἡ γραῖα ὑψοῦσα τὰ βλέμματα πρὸς αὐτήν, καθημένην εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς ὀπῆς. Ἐλα καὶ δοκίμασε νὰ μ'βαλώσῃς τὴν κάλτσαν, ἡ ἔρχομαι καὶ σὲ παίρνω.

— Πάρε με ἀν' ἔμπορῆς! καὶ παταγωδῶς ἐκλείσθη ἡ ὀπή.

Μένεα πνέουσα ἐναντίον τῆς πλυντρίας, ἐκάθητο ἡ Ἰωσηφίνα ἐπὶ τῆς στέγης. Ἡ κακὴ αὐτῇ γυναικα, ἔλεγε κατ' ἑαυτήν, θέλει νὰ μὲ βάλῃ νὰ κάμνω ἄσχημας δουλιᾶς, ὅπως ἔβαζε καὶ τὴν καλὴν μητέρα μου κατ' ἡμέραν νὰ μ'βαλόνῃ καὶ νὰ ῥάπτῃ. Ἡ Ἰωσηφίνα ἐνεθυμείτο, ὅτι πολλάκις ἡ μήτηρ της ἔρριπτε μακρὰν τὴν ἐργασίαν της καὶ ἔκλειε καὶ ἐθρηνεῖ, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἔπραττε τοῦτο πρὸς τῆς γραίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδείκνυτο πάντοτε πρόθυμος καὶ ταχεῖα.

— Ἡ μητέρα μου ἐφοβείτο τὴν Φωτεινὴν, ἐστέναξεν ἡ Ἰωσηφίνα, καὶ ἐγὼ τὴν φοβοῦμαι . . . πολὺ τὴν φοβοῦμαι.

Ἡ μικρὰ κόρη ἡρυσθίαν ἐξ ἀγανακτήσεως, ἐνθυμηθεῖσα ἤδη τοὺς λόγους τῆς γραίας, ὅτι αὐτὴ θὰ ἦτο τοῦ λοιποῦ ἡ καλὴ μητέρα της. Κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς Ἰωσηφίνας δὲν ἡδύνατο νὰ ἦναι μητέρα, ἀφ' οὗ τὴν ἡμψόδιζε νὰ τραγοδῇ καὶ νὰ χορεύῃ καὶ νὰ παίζῃ φλάουτο καὶ ἤθελε νὰ τὴν βάλῃ νὰ ἐργάζηται τοιαῦτα ἄσχημα πράγματα. Ἐν γένει δὲν ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ δυσειδῇ μητέρα, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας οὐδεμία θέσις ἦτον ἀρρυτιδωτος καὶ ἥτις εἶχεν ἐρυθροὺς ὀφθαλμούς καὶ στόμα ἄνευ λευκῶν ὁδόντων.

Ἡ Ἰωσηφίνα προσεπάθει νὰ ἐνδυμῇ τὰς φαιδράς ἐκεῖνας καὶ εὐ-
τυχεῖς ἡμέρας τοῦ παρελθόντος, ἀλλ' ἄπασαι αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἦσαν συγκε-
χυμέναι ἐκτὸς μιᾶς, ἥτις βαθέως εἶχεν ἐντυπωθῇ εἰς τὸν νοῦν τῆς. Ἐκτοτε
ἐχρονολογούντο αἱ πρῶται δυσάρεστοι ἐντυπώσεις εἰς τὸν ἀδῶν βίον τῆς,
ἐνδυμουμένης ὅτι μετὰ τῆς πικρῆς κλαιούσης μητρός τῆς εἶχεν ἀναχωρή-
σει ἐκ τινος μεγαλοπρεποῦς οἰκίας. — Οὐδέποτε, οὐδέποτε, Ἰωσηφίνα μου,
θὰ ἐπιστρέψωμεν πάλιν ἐδῶ, εἶχεν εἰπεῖ μετὰ λυγμῶν ἡ μήτηρ τῆς, μαζὶ
μας δὲν πρέπει νὰ πάρωμεν τίποτε — ὅλα, ὅλα πρέπει νὰ τ' ἀφήσωμεν.
„Ἀπὸ τότε δὲν ἦταν τόσον καλὰ ἔαν πρῶτα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸ τὸ κορά-
σιον, καὶ τώρα ἡ μητέρα ἔφυγε καὶ ἀπὸ ἐμένα, καὶ αὐτὴ ἡ παληόγερρα
λέγει πῶς δὲν θὰ γυρίσῃ καμμιὰ φορὰ.“ Ἀνελογίζεται τὴν ἀγαθὴν μη-
τέρα τῆς, τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς ἀγά-
πης καὶ τῆς λατρείας τῆς, καὶ τὰ δάκρυα κατεπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τῆς. Αἰφνης ὅμως ἔπαυσε νὰ ὁλολύξῃ, διότι ἡ οὐδεμίαν βέλαια
συμπάθειαν αἰσθανομένη κυρὰ Φωτεινὴ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἴδῃ κλαίουσαν.
Μελαγχολικῶς προσέβλεπεν ἤδη τὸν δύοντα ἥλιον, ἐξ ὧλης τῆς λάμψεως
τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο μόνον μικρὸς σπινθὴρ, τόσον μικρὸς, ὥστε ἐνό-
μιζεν ἡ Ἰωσηφίνα, ὅτι ἤδυνάτο νὰ τὸν καλύψῃ διὰ τοῦ δακτύλου τῆς.
Μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη καὶ ὁ σπινθὴρ οὗτος. Ἐδυσεν ἄραγε ὁ ἥλιος,
ὅπως καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, διὰ τὴν ἀνατείλῃ τὴν ἐπαύριον, ἡ μόνον
διελύθη εἰς νέφος καὶ ἐκάλυπτε τὸν οὐρανὸν διὰ τῶν μεγαλοπρεπῶν χρω-
μάτων τῆς ἡριδός;

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἑσπερινὴ αὕτη φλόξ μετ' ὀλίγον ἀπεσβέσθη καὶ ἐπῆλθε
τὸ σκότος. Ἐν τῇ παιδικῇ τῆς φαντασίᾳ ἐνόμιζεν ἡ Ἰωσηφίνα, ὅτι ὁ
ποταμὸς ἐξήρχετο τῆς κοίτης τοῦ, κατέκλυζε τοὺς λειμῶνας καὶ ἀδιάνο-
πως κατεκύλιε τὰ ὄχρᾶ καὶ ἀδύρουα κύματα τοῦ καθ' ὅλας τὰς διευθύν-
σεις, ὥς οὗ τέλος ἐκαλύφθη ὑπ' αὐτῶν ὅλη ἡ πεδιάς, κατόπιν ὅτι ἐκ
τῶν ἡρέμων καὶ σιωπηλῶν τούτων κυμάτων ἤκούετο ὄξυς συριγμός, με-
γάλη ταραχὴ καὶ θόρυβος, προξενούμενος ὑπὸ σιδηροῦ καὶ πυρφόρου ὄψεως
διασπίζοντος ἤδη τὸ νυκτερινὸν σκότος, πρῶγματι δὲ κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν διήρχετο τὴν πεδιάδα ὡς ἀστραπὴ ἀτμοκίνητος ἀμαρσοστοιχία. „Με-
τὸ σιδηρόδρομος ἤρξαμε καὶ μετ' ἐδῶ, ἐσκέφθη τὸ παιδίον. Κατόπιν ἐνε-
θυμῆθη τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας ὥρας, τὰς ὁποίας διήλθε μετὰ τῆς μητρός
τῆς εἰς τὸ ὑπὸ τὴν στέγην δωμάτιον, ὅταν ἀπουσίαζεν ἡ Φωτεινὴ. Τότε
ἐξῆγεν ἡ μήτηρ τῆς τὸ κεκρυμμένον ταμπουρίνι, παρηττήρει αὐτὸ μετὰ πε-
ριπαθείας καὶ ἔρχετο διὰ τῶν λεπτοφυῶν χειρῶν νὰ κροῖ τοὺς κωδωνί-
σκους τοῦ μετὰ τῆς γλυκύτητος, ὥστε ὁ ἥχος τῶν ὁμοιάζε με ἡδείας
φωνὰς φασμάτων παρελθούσης καὶ εὐδαίμονος ἐποχῆς. Τὸ παιδίον ἐχό-
ρευε τότε καὶ ἐτραγουδοῦν καὶ ἤλπει τὰς θελκτικωτάτας μελωδίας τῶν ᾠσμά-
των τῆς μητρός τοῦ.

Θρηνώδης πνοὴ ἀνέμου ἔπνευσεν ὑπὲρ τὴν στέγην. Ἐκ τοῦ τρόμου
τῆς ἡ Ἰωσηφίνα συνέκαμψε τὰ γόνατα καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς
χεῖρας τῆς.

— Τὸ ταμπουρίνι εἶνε καλὰ — αὐτὸ εἶνε μὲ τὴν μητέρα, ἐψιθύρι-
σαν τὸ ὄχρᾶ χεῖλιν τοῦ παιδίου, ὅπερ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Φωτεινῆς εἶχε θέσει
εἰς τὸ φέρετρον παρὰ τῇ μητρὶ τὸ προσφιλὲς μουσικὸν ὄργανον.

Μετ' ὀλίγον τὸ κοράσιον κατελήφθη ὑπὸ ἐλαφροῦ ὕπνου, ἀφ' οὗ τὴν
ἐξύπνισε τραχεῖα ἐπαφὴ τῶν βοστρύχων τοῦ ὕψωσεν ἔμφρον τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς καὶ εἶδεν ἱπνάμενον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ μαύρον πτηνὸν ἐγγίσαν
διὰ τῶν πτερύγων τὴν κόμην τοῦ. Ἡ μικρὰ κόρη ἀγνοοῦσα ὅπως διό-
λου τὰς νυκτερίδας ἐνόμισεν ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο ἦτο μία ἐκ τῶν συ-
νήθων χελιδόνων, αἵτινες ἔκτιζον τὰς φωλεὰς τῶν ἐπὶ τῶν καπνοδοχῶν
τῆς στέγης. Ἀλλὰ τώρα ἦτο μεσάνυκτα, διὰ τί ἄρα γε δὲν ἐκοιμᾶτο ἡ
μικρὰ χελιδὼν; Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πτηνὸν τοῦτο δὲν προῦξενε, ὅπως αἱ
χελιδόνες, εὐθυμον τερτίσματα κατὰ τὴν πτήσιν, ἐπέτα δὲ ἀναταπαύσας
τῇδε ἀκείῃσιν ἄνευ τοῦ παραμικροῦ θορύβου, διασχίζον τὸν ἀέρα ὡς ταχὺ
βέλος, διὰ τοῦτο ἤρχισε τὸ παιδίον νὰ φοβῆται.

Ἐκτὸς τούτου ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν στέγης εἶδεν ἤδη τὸ παιδίον δύο
φλογερὰ σημεῖα πλησίον ἀλλήλων κείμενα καὶ ἀκίνητα, ἀπαισίως λάμποντα
εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός. Μετ' οὐ πολὺ ἤρχισαν τὰ σημεῖα ταῦτα νὰ
περιτριφυρίζωσι τὴν στέγην, βραχνὸς κρωγμὸς ἠκούσθη καὶ τὸ νυκτερινὸν
πτηνὸν μετὰ τῶν λαμπρόντων ὀφθαλμῶν ἀπέπτη ταχέως μικρὰν πρὸς τοὺς
λειμῶνας. Ἀπαισίον αἰσθημα ἐκυρίευσεν τὴν Ἰωσηφίναν καὶ ἐκπεφοβισμένη
ἐπόθει μετὰ πόνου τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅτε ἐκοιμᾶτο ἡδῶς παρὰ τὴν
προσφιλῆ τῆς μητέρα.

— Ἐγὼ θέλω μόνον ὅτῃν μητέρα μου κοντὰ νὰ ἦμαι, ἐψιθύρι-
σεν ἡ κόρη καὶ ταχέως ἠγέρθη τῆς θέσεώς τῆς. Θάρρος καὶ παρηγορίαν τῇ
ἐπέπνεε μία μόνον ἰδέα, καὶ αὕτη ἦτο, νὰ τρέξῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἐκεῖ,
ὅπου ἐτάφη ἡ μήτηρ τῆς καὶ νὰ φωνάξῃ εἰς τὸ χῶμα: „Σῆκο, μητέρα μου,
μου, ἡ Ἰωσηφίνα σου εἶνε ἐδῶ καὶ θέλει νὰ ἔλθῃ μαζὶ σοι! Ἡ μητέρα
τότε θὰ σηκωθῇ, θὰ κτυπήσῃ τὸ ταμπουρίνι καὶ θὰ ἔβγῃ ἔξω νὰ μὲ πάρῃ.“

Ἡ σελήνῃ ἐφώτιζεν ἤδη τὸ σκότος τῆς νυκτός καὶ ἐκ τῆς πεδιάδος

εἶχε βαθμυδὸν ἀποσυρθῇ ἡ ὀμίχλη. Εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ αντικα-
τωπρίζετο ἡ φωτεινὴ εἰκὼν τῆς σελήνης, τὸ δὲ κινούμενον ῥεῦμα συμπα-
ρασύρον τινας σπινθῆρας αὐτῆς ἐσχημάτιζε μακροτάτην ἀργυρᾶν ταινίαν.
Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἰωσηφίνας ἦτον ἀμετάκλητος· ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν
μητέρα, δὲν ἤθελε δὲ νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὴν φοροῦσα τὸ ἄσχημον τοῦτο ἐν-
δυμα καὶ τὰ λίαν μεγάλα ὑποδήματα, ἀλλὰ ἐστολισμένη μὲ τὸ ἐρυθρόν τῆς
φόρεμα καὶ τὰ ποικιλοστίχια πέδιλά τῆς. Ἀμφότερα ταῦτα ἐκείνη ἐν-
τὸς κοιλώματός τινος τοῦ τοίχου ἐν τῷ μαγειρείῳ, ἐν τῷ θυλακίῳ δὲ τοῦ
ἐνδύματος τῆς εὕρισκετο καὶ τὸ ἀγαπητὸν φλάουτον, τὸ ὁποῖον βεβαίως
δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ μόνον εἰς τὴν οἰκίαν.

— Θὰ καταίβω ἀγάλια, ἀγάλια, εἶπε μειδιῶν τὸ παιδίον· ἡ Φωτεινὴ
κοιμᾶται τώρα καὶ δὲν θὰ ἔμπορῇ νὰ μὲ ἴδῃ καὶ νὰ μ' ἀκούσῃ.

Μὲ τρέμοντας δακτύλους ἔλυσεν ἡ μικρὰ κόρη τοὺς ἱμάντας, δι' ὧν
προσεδέοντο εἰς τοὺς πόδας τῆς τὰ ὑποδήματα καὶ ἔριψεν αὐτὰ μακρὰν
τῆς, ταχέως ἐπίσης ἀπεδύθη καὶ τὸ ἐνδυμα, καὶ ὡς χρυσάλλης ἀπαλλασσο-
μένη τῆς παραμορφώσεως αὐτὴν θήκης διωλίσθησεν εἰς τὸ φῶς τῆς σελή-
νης ἐκ τοῦ βαρέως καταπίπτοντος ἐνδύματος.

Καθήμενὴ παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ ὑπὸ μικροῦ λύχνου φωτιζομένου μα-
γειρείου, ἡ Φωτεινὴ ἐκοιμᾶτο βαθὺν ὕπνον στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν τῆς
εἰς τὸν τοίχον. Ἀφ' οὗ εἶχε παρῆλθει ἡ πρώτη τῆς ὀργὴ ἐναντίον τοῦ
παιδίου, ἐσκέφθη ὅτι τὴν αὐστηρότητα βαθμυδὸν μόνον ἔπρεπε νὰ μετα-
χειρίζεται κατὰ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης τοῦ, ἂν καὶ εἶχε τόσην ἀνάγκην
αὐτῆς. „Σήμερα ὅμως, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ γραῖα, δὲν θὰ τὴν συγχω-
ρέσω, πρέπει νὰ κυττάξῃ νὰ ἔμπαλῃ τὴν κάλτσα ἅμα καταβῇ“ καὶ θὰ
καταβῇ ὡς γλήγορα, πιστεύω, γαπὶ δὲν θὰ ἔμπορῇ νὰ βαστάξῃ ἀπὸ τὸ
φόβον τῆς ἐκεῖ ἐπάνω. Ἀφ' οὗ ἀμύη αὐτὴν τὴν δουλειὰ θὰ τῆς δώσω νὰ
φάγῃ καὶ νὰ πιτῇ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπὶ πολλὴ εἰσέτι δὲν ἐφαίνετο ἡ Ἰωση-
φίνα ἡ γραῖα πλύντρια ἤρχισε νὰ ἐνδίδῃ καὶ ἐσκέπτετο, ἅμα ὡς ἤθελε
καταβῇ, νὰ τῇ δώσῃ πρῶτον νὰ φάγῃ καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐργασθῇ.

Ἀλλὰ δὲν κατέβαινε τὸ παιδίον καὶ ἡ Φωτεινὴ ματαίως τὸ περιέ-
μενεν ἐπὶ πολλὰν ὥραν· τότε λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ μὴ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ
ἐργασίας μέχρι τῆς ἐπομένης πρωίας. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τὴν καθυστέρησε
καὶ ἐνῶ ἐσκέπτετο, πῶς ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ τὴν ἄλλην ἡμέ-
ραν, ἀπεκοιμήθη ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο. Μετ' ὀλίγον ἤνοιξεν ἡ Ἰωσηφίνα τὴν
ὀπὴν τῆς στέγης καὶ ἤρχισε νὰ καταβαίνει.

Τὰ βήματά τῆς ἐφώτιζε τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἐν τῇ ὀχρᾷ λάμψει
τῆς ὁποίας ἐφαίνετο τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον τῆς γραίας, ἥτις, ἔχουσα
τὸ στόμα ἀνοιχτόν, ἀνέπνεε θορυβωδῶς. Ὡς σκία κατῆλθε τὸ κορά-
σιον τὴν κλίμακα, κλῖνον πρὸς τὰ ἑμπρὸς τὸ ἀνω μέρος τοῦ σώματος
καὶ ἔχον προτεταμένους τὰς χεῖρας, ὥς εἰ θέλον δι' αὐτῶν νὰ παρακωλύσῃ
καὶ καταπνίξῃ πάντα θόρυβον, ἐπλησίασε καὶ ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀντικρὺ
τῆς γραίας γυναικός. Αὕτη ἐξηκολούθει κοιμωμένη καὶ τὸ παιδίον ἐνθα-
ρυνθὲν ἐπροχώρησε πρὸς τὸ γνωστὸν κοίλωμα τοῦ τοίχου, ὅπου ἐκείνη τὰ
παλαιὰ τοῦ ἐνδύματα. Ἀφ' οὗ δὲ ἐβεβαίωθη, ὅτι καὶ τὸ φλάουτον ἦτον εἰς
τὸ θυλακίον τοῦ ἐρυθροῦ ἐνδύματος, ἐκρέμασε τοῦτο εἰς τὸν βραχίονα καὶ
ἔλαβεν ἂνὰ χεῖρας τὰ μικρὰ πέδιλα. Τοιοῦτοτρόπως κατωρδύωσεν ἀνωλύ-
τως νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς μεγάλῃς κλίμακος, ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς ὁποίας
ἐξηπλοῦτο τὸ φῶς τῆς σελήνης ὡς λευκὴ μέταξα. Τὸ ὄχρὸν τοῦτο φῶς
παρίστανε τὴν σκιὰν τῆς Ἰωσηφίνας, σπευδούσης νὰ καταβῇ εἰς τὴν αὐλήν,
ὅτε μὲν μεγάλην ὡς γίγαντος, ὅτε δὲ μικρὰν ὡς νάνου, ἄλλοτε κλίνουσιν
πρὸς τὸ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ καὶ ἄλλοτε πρὸς τὰ ἑμπρὸς ἢ ὀπίσω. Ἐκ τῆς
αὐτῆς ἔσπευσε τὸ μικρὸν κοράσιον νὰ διέλθῃ τὸ προαύλιον τῆς οἰκίας καὶ
τέλος ἀνεῦρε τὴν εἰς τὸν δρόμον ἄγουσαν αὐλείον θύραν. Ἡ Ἰωσηφίνα
ἠγωνιζομένη ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν τῆς, μόλις δὲ ἠδυνήθησαν αἱ
μικραὶ αὐτῆς χεῖρες νὰ περιλάβωσι τὸ ἐλατήριον τῆς πύλης, ἦν προσεπά-
θουν πῶσαις δυνάμεσι ν' ἀνοίξωσιν· ἀλλὰ μάτην· ἡ θύρα οὐδύλως ὑπε-
χώρει. Συγχρόνως ἄνευ ἀφορμῆς τινος ἤρχισαν νὰ τρίξωσι καὶ νὰ ροιζώ-
σιν αἱ σανίδες τοῦ προαυλείου· ἡ Ἰωσηφίνα ἠκροῖτο ἐν ἀγωνίᾳ — πίδα-
νὸν ὁ θόρυβος οὗτος νὰ προήρχετο ἀπὸ τὰ βήματα τῆς ἐν τῇ σκότει κατα-
διωκουμένης αὐτῇ Φωτεινῇ.

Ἡσθάνθη ὅτι ἔφασκε τι τὸν πόδα τῆς, καὶ ὠσάμενος αὐτὸν μετὰ
τρόμου ἤκουσε πρῶτα τι κινούμενον ταχέως καὶ ἀπομακρυνόμενον. Μήπως
ἦσαν ἐδῶ ποντικοί; Ἐτριξεν ἄρα γε καὶ ἐκρόται τὸ πάτωμα, διότι ἠκό-
νουν τοὺς ὀδόντας τῶν εἰς τὰς σανίδας; Δὲν θὰ ὀρμήσουν ἄρα γε τὰ εἰ-
δεχθῇ ταῦτα ζῷα τώρα καὶ κατ' ἐπάνω τῆς; Ὁ φόβος ἀπενάρηκε τὰ
μέλη τῆς Ἰωσηφίνας, μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν καὶ κεκλεισμένους τοὺς
ὀφθαλμούς κρεμασμένην διὰ τῶν βραχιόνων ἀπὸ τοῦ ἐλατηρίου τῆς θύρας.

(ἔπεται συνέχεια).

